

Dit is mijn verhaal

Hartelijk dank voor de gelegenheid om mijn verhaal te vertellen. Ik wil het vooral hebben over de gevolgen van het Nederlandse 1F-beleid voor mij en mijn gezin: mijn echtgenote Roya en 6 dochters in de leeftijd van 6 tot 24 jaar.

Bij mijn dienstplicht ben ik op 18 jarige leeftijd in 1986 terecht gekomen bij het ministerie van veiligheid als reparateur elektronica omdat ik daar kennis van had en omdat ik vanwege mijn slechte ogen niet naar het front werd gestuurd. Hier heb ik tot 1992 gewerkt.

Nadat de Taliban aan de macht waren gekomen ben ik in 1997 gevlucht naar Nederland. Mijn vrouw volgde in 1998 met onze baby. Ons gezin kreeg een verblijfsvergunning en tot 2003 heb ik gewerkt. In 2003 werd mijn verblijfsvergunning ingetrokken en kreeg ik de 1F status op basis van een algemeen en omstreden ambtsbericht van 2000, zonder dat gekeken is naar mijn individuele geschiedenis. De rest van het gezin kreeg de Nederlandse nationaliteit. Ik ben schuldig verklaard zonder dat er enig bewijs voor is geleverd. En terwijl anderen hebben laten zien dat dit ambtsbericht onjuist en onbetrouwbaar is en de Afghaanse ambassade heeft verklaard dat ik onschuldig ben, is er in bijna 20 jaar niets veranderd: voor de IND blijf ik schuldig.

Vanaf 2003 is mijn leven een gevecht geweest tegen de gevolgen van de 1F status: ik mocht niet meer werken en kon zo geen financiële bijdrage leveren voor mijn vrouw en dochters. De regels wijzigden steeds en waren niet altijd duidelijk. Enige tijd kregen wij een uitkering of toeslag, die daarna weer met rente en boetes werd teruggevorderd en na een rechtszaak toch weer werd toegekend. Nieuwe wetgeving zorgde ervoor dat ook de uitkering voor mijn vrouw werd gekort en dat deze pas weer zou worden verhoogd wanneer ik vertrokken zou zijn (koppelingswet). In 2012 werd ik gearresteerd en verbleef ik enige weken in detentie om te worden uitgezet naar Afghanistan.

Kunt u zich voorstellen wat dit met een gezin doet? Mijn vrouw heeft erg onder de onzekerheid en financiële problemen geleden. Ook voor mijn dochters was de spanning en onzekerheid slecht, met negatieve gevolgen voor hun ontwikkeling en opleiding.

Ik heb niet de vader kunnen zijn voor mijn dochters die ik zou willen zijn. Ik voel mij hier schuldig over en verantwoordelijk voor alle problemen die ons gezin zijn overkomen. Mijn dochters zijn in armoede opgegroeid. Ook durfde ik nooit streng te zijn omdat ik bang was uitgezet te worden en ik niet wilde dat mijn dochters vervelende herinneringen aan mij zouden hebben, wanneer ik weg zou zijn.

Eind 2013 kwam ik in contact met christenen uit Zetten. In de jaren daarna ben ik tot geloof gekomen. In 2017 werd mijn bekering erkend. Nu kan ik niet meer naar Afghanistan worden uitgezet, maar daarmee is er geen recht gedaan en is er geen oplossing. Door alle druk heeft mijn vrouw in 2018 besloten te vluchten voor de onzekerheid en te verhuizen naar Duitsland. Een nieuwe omgeving waar mijn vrouw en dochters moesten wennen. We zien elkaar nog maar weinig en bij elk vertrek hebben de kinderen veel moeite met het afscheid.

De laatste rechtszaak ging over de (opheffing van) het inreisverbod. De zaak diende voor de rechtbank in januari 2020. De teleurstellende uitspraak van de Raad van State volgde pas in februari 2022 en de basis voor de uitspraak was nog altijd het ambtsbericht uit 2000.

Opnieuw meer dan twee jaar onzekerheid en valse hoop en een uitspraak waarbij nauwelijks ingegaan wordt op de gevolgen voor het gezin en heel veel informatie is genegeerd.

In andere landen gelden andere regels en in Duitsland worden geen mensen veroordeeld op basis van 'een vermoeden van verantwoordelijkheid'. Nu is echter heel recent gebleken dat het inreisverbod van toepassing is voor het hele Schengengebied en hierdoor is het onmogelijk om op basis van gezinshereniging verblijf in Duitsland aan te vragen. Wij kunnen niet begrijpen wat ons wordt aangedaan: de IND (DT&V) spoorde ons in 2017 aan om naar Duitsland te gaan, nu blijkt dit echter niet te kunnen. Op deze manier exporteert Nederland zijn foute regels ook naar de rest van Europa en blijf ik opgesloten in Nederland, wordt ik als verdachte beschouwd en krijg ik hier geen enkele mogelijkheden!

Ik heb al die jaren geloofd dat wanneer ik eerlijk zou zijn, er uiteindelijk een einde zou komen aan deze onrechtvaardigheid. Mensen die ons gezin en mijn zaak kennen, hebben ons altijd gesteund. Dat geldt ook voor de gemeente en burgemeester, maar mensen die mij niet kennen hebben besloten op basis van een algemeen, oud en onjuist document en geoordeeld dat ik, ook na bijna 25 jaar zonder probleem, een acuut gevaar zou zijn voor deze maatschappij en meer berouw zou moeten tonen voor zaken die ik niet heb gedaan.

Het 1F beleid zorgde ervoor dat ik onschuldig ben veroordeeld; het beleid heeft mij mijn leven afgenomen en het leven van mijn vrouw en kinderen tot een nachtmerrie gemaakt. De enorme gevolgen voor mijn 6 opgroeiende dochters hebben niet geleid tot een uitspraak waarin ruimte was voor de menselijke maat en hun toekomst. Ons leven is een gevecht geworden dat niet gewonnen kan worden.

Ik hoop voor mij en mijn lotgenoten dat u aan dit onrecht een eind wil maken, dat het ambtsbericht niet meer mag worden gebruikt en dat in de toekomst op basis van individueel bewijs zal worden rechtgesproken. Dank u wel.

Dit is het verhaal van onze oudste dochter

Sinds de dag dat mijn vader slecht nieuws kreeg over zijn verblijf in Nederland, hebben wij nooit meer met zekerheid kunnen leven. Altijd de gedachte 'wat als' heeft ons leven als gezin compleet veranderd op een negatieve manier, we hoopten en hopen nog steeds op zekerheid. Zodat we vooruit kunnen leven en niet meer angstig hoeven te zijn om de vader van ons gezin, de stam van onze boom, te verliezen.

Mijn vader is zeer geliefd in de familie, een oprechte, eerlijke en altijd vrolijke man die voor iedereen klaar staat en wil helpen waar mogelijk.

Laten we niet vergeten dat hij in 1997 naar Nederland kwam met de intentie om een veilige leefomgeving te vinden voor zijn vrouw en kinderen en hoop voor de toekomst. Daar ben ik als Afghaanse vrouw nog iedere dag dankbaar voor!

We zijn al 24 jaar in Nederland, en nog steeds heeft mijn vader geen verblijfsvergunning om hier te mogen blijven. Dat geeft niet alleen stress bij mij en mijn zusjes, maar mijn moeder was ook ernstig ziek hierdoor.

Mijn moeder is een getalenteerde vrouw, die destijds zelfs met 4 kinderen de opleiding 'Helpende' heeft afgerond. Maar vanwege de druk van de Belastingdienst en de gemeente,

raakte ze in diepe schulden. Toeslagen waar mijn moeder recht op had, werden ingehouden en moesten terugbetaald worden omdat er een 'illegaal persoon' bij ons zou leven. Dat was gericht op mijn vader, mijn moeder zou de toeslagen weer kunnen krijgen als zij mijn vader zou uitschrijven.

Vanwege de hoge schulden en weinig inkomen, voor een moeder met 6 dochters was dat erg zwaar. Ze heeft hierdoor zelfs antidepressiva moeten slikken omdat ze het allemaal niet aan kon. Wij als kinderen waren erg verdrietig om onze moeder zo te moeten zien.

Mijn moeder krijgt veel steun van mijn vader, terwijl mijn dappere vader zich tot op de dag van vandaag nog steeds sterk voordoet. Ik, als oudste dochter weet en voel de pijn, verdriet en angst van mijn vader aan, zonder dat hij iets hoeft te vertellen. Ik ben hierom ook bijna elke dag, gelijk na school of werk bij mijn vader.

Het doet hem zoveel pijn dat hij gestraft wordt voor iets wat hij niet gedaan heeft en als gezonde man in de afgelopen 20 jaar niet mocht en mag werken in Nederland. Als hij de kans krijgt om te mogen werken dan hoeft hij niet ondersteund te worden door de overheid, dat zou hij zelfs niet kunnen accepteren dan.

Iedereen prijst zijn vader erg hoog, maar ik kan jullie vertellen dat onze vader echt een speciaal persoon is en een groot hart heeft. In de afgelopen 25 jaar heeft hij zich ook altijd keurig aan de regels en wetten gehouden.

Het enige wat wij willen is zekerheid voor onze toekomst. We willen niet meer in angst leven om onze vader te verliezen en ik kan het niet meer aanzien dat mijn ouders en vooral ook jongere zusjes hieronder lijden.

Mijn vader is al zo lang in Nederland, hij is een Nederlander en hoort hier thuis!

Bijgestaan door Steungroep Zetten

Uitgebreide achtergrond informatie op aanvraag beschikbaar, o.a.

- Stukken / brieven aan Rechtbank, Stukken / brieven aan Raad van State, Stukken / brieven aan Zelfreflectieprogramma Raad van State
- Brieven van Burgemeester Overbetuwe (2015, 2018), Brieven van scholen van de kinderen, Brieven / rapporten van gezondheidszorgpsycholoog, Brieven PKN Hervormde Gemeente Zetten
- Afleveringen Argos:
  - https://www.vpro.nl/argos/speel~RBX_VPRO_13011269~oorlogsmisdadiger-of-slachtoffer-van-een-ambtsbericht~.html
  - <https://www.vpro.nl/argos/media/afleveringen/2018/Oorlogsmisdadiger-of-slachtoffer-van-een-ambtsbericht-0.html>
- etc.

Contact: ir. H.A. (Herald) Vervoorn, M 06 12417212, E h.vervoorn@hotmail.com